

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο δεκαπενταετής πλοίαρχος

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η γολέτα *Πίλγκριμ*

Στις 2 Φεβρουαρίου του 1873, η γολέτα *Πίλγκριμ* βρισκόταν σε 43° 57' νότιο πλάτος και σε 165° 19' μήκος δυτικά του Γκρίνουιτς.

Ήταν ένα φαλαινοθηρικό και ανήκε στον Τζέιμς Ουέλντον, πλούσιο εφοπλιστή της Καλιφόρνιας. Εδώ και χρόνια το κυβερνούσε ο κάπτεν Χουλ.

Το *Πίλγκριμ* ήταν ένα από τα πιο μικρά, αλλά και πιο καλά σκάφη του μικρού στόλου που ο Τζέιμς Ουέλντον έστελνε κάθε χρόνο είτε στα βόρεια, πέρα από το Βερίγιο Πορθμό, είτε στα νότια, ως την Ανταρκτική.

Εκτός από τον καπετάνιο, το υπόλοιπο πλήρωμα το αποτελούσαν πέντε ναύτες κι ένας δόκιμος. Ήταν βέβαια λίγοι για το ψάρεμα της φάλαινας, όμως ο Τζέιμς Ουέλντον έβρισκε πιο οικονομικό να ναυτολογήσει στο Σαν Φρανσίσκο μόνο όσους ναύτες χρειάζονταν για τη διακυβέρνηση του πλοίου. Αργότερα στη Νέα Ζηλανδία θα

έβρισκε πολλούς καμακιστές κάθε εθνικότητας. Θα τους αγγάρει για την περίοδο του ψαρέματος κι έπειτα θα τους αποβίβαζε.

Το ίδιο έγινε και στο *Πίλγκριμ*. Η γολέτα είχε τελειώσει το εποχιακό ψάρεμα στα όρια του πολιτικού κύκλου. Δεν είχε γεμίσει, όμως, όλα τα βαρέλια με λάδι. Το κυνήγι της φάλαινας είχε αρχίσει να γίνεται δύσκολο, γιατί τις είχαν τόσο κυνηγήσει, που είχαν καταστήσει να είναι πια σπάνιες.

Για να πούμε την αλήθεια, το ψάρεμα τη χρονιά εκείνη δεν είχε πάει και πολύ καλά. Στις αρχές Ιανουαρίου, ο κάπτεν Χουλ αναγκάστηκε να επιστρέψει, παρόλο που δεν είχε έρθει ακόμη ο καιρός του γυρισμού για τους φαλινοθήρες.

Έτσι, το *Πίλγκριμ* έβαλε πλώρη για τα βορειοδυτικά και κατά τις 15 Ιανουαρίου αντίκρισε τις ακτές της Νέας Ζηλανδίας. Έφτασε στην Ώκλαντ κι εκεί αποβίβασε τους εποχιακούς καμακιστές.

Όμως, το πλήρωμα δεν ήταν ευχαριστημένο. Τους έλειπαν καμιά διακοσαριά βαρέλια λάδι για να συμπληρώσουν το φορτίο τους. Μάταια δοκίμασαν να βρουν στην Ώκλαντ άλλους ψαράδες, καθώς όλοι είχαν φύγει με άλλα καράβια.

Ο κάπτεν Χουλ ήταν έτοιμος να σαλπάρει, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκαν απρόοπτοι επιβάτες. Ήταν η κυρία Ουέλντον, η γυναίκα του πλοιοκτήτη, ο πεντάχρονος γιος της, ο Τζακ, κι ο εξάδελφός τους Μπένεντικτ.

Πριν από μερικούς μήνες ο Τζέιμς Ουέλντον είχε κά-

ποια δουλειά στη Νέα Ζηλανδία κι είχε πάρει μαζί του τη γυναίκα του και το παιδί του. Όταν όμως ετοιμάζονταν να ξαναγυρίσουν όλοι μαζί στο Σαν Φρανσίσκο, ο μικρός Τζακ αρρώστησε κι έτσι δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν. Ωστόσο, η παρουσία του Ουέλντον στο Σαν Φρανσίσκο ήταν απαραίτητη. Άφησε, λοιπόν, τη γυναίκα του, το παιδί του και τον εξάδελφό τους στην Ώκλαντ και έφυγε μόνος του.

Πέρασαν τρεις μήνες από τότε. Ο μικρός είχε αναρρώσει εντελώς και η κυρία Ουέλντον, μόλις έμαθε τον ερχομό του *Πίλγκριμ*, αποφάσισε να επωφεληθεί για να επιστρέψει στον άντρα της.

Ήταν θαρραλέα γυναίκα, περίπου τριάντα χρόνων, και ήταν συνηθισμένη στα ταξίδια. Οι κίνδυνοι μιας μακρινής διαδρομής με ένα μικρό πλεούμενο δεν την τρόμαζαν. Αφού, λοιπόν, παρουσιαζόταν η ευκαιρία αυτή, η κυρία Ουέλντον δε θέλησε να τη χάσει κι ο εξάδελφός της συμφωνούσε μαζί της.

Ο Μπένεντικτ ήταν πενηντάρης, ψηλός και κοκαλιάρης. Όλη του η εμφάνιση έδειχνε πως ήταν από το είδος εκείνο των σοφών που μένουν για πάντα παιδιά και χρειάζονται διαρκώς κάποιον να τους προστατεύει. Η κυρία Ουέλντον, αν και πιο νέα απ' αυτόν, τον θεωρούσε σαν μεγάλο αδελφό του μικρού της Τζακ.

Όμως, ο Μπένεντικτ δεν ήταν χασομέρης. Κάθε άλλο. Η ζωολογία τον απορροφούσε ολόκληρο. Για την ακρίβεια, δεν τον ενδιέφερε η ζωολογία, αλλά μόνο η εντομολογία. Το πάθος του για τα αρθρόποδα εξάποδα δεν είχε

όρια. Εξάλλου, γι' αυτόν το λόγο δέχτηκε να συνοδέψει το ζεύγος Ουέλντον στη Νέα Ζηλανδία. Εκεί μπόρεσε να αποκτήσει μερικά σπάνια είδη εντόμων και τώρα ανυπομονούσε να επιστρέψει στον τόπο του, για να τα ταξινομήσει στη συλλογή του.

Αφού, λοιπόν, η κυρία Ουέλντον θα γύριζε με το παιδί της στην Αμερική με το *Πίλγκριμ*, φυσικό ήταν πως κι ο Μπένεντικτ θα τους ακολουθούσε.

Μέσα σε τρεις μέρες, η δυναμική αυτή γυναίκα ετοιμάστηκε και στις 22 Ιανουαρίου επιβιβάστηκε στο *Πίλγκριμ* μαζί με το μικρό Τζακ, τον εξάδελφό της και τη Ναν, μια γριά μαύρη νταντά.

Όταν το πλοίο ετοιμαζόταν να σηκώσει πανιά, ο κάπτεν Χουλ πλησίασε τη νεαρή γυναίκα.

—Κυρία Ουέλντον, της είπε, σας παίρνω μαζί μου, μόνο αν αναλαμβάνετε εσείς την ευθύνη. Δεν έχω λάβει καμιά σχετική διαταγή από τον άντρα σας. Και μια γολέτα δεν μπορεί να σας προσφέρει τις ίδιες εγγυήσεις για καλό ταξίδι όσο ένα επιβατικό πλοίο.

—Νομίζετε, κύριε Χουλ, είπε η γυναίκα, πως ο άντρας μου, αν ήταν εδώ, θα δίσταζε να επιβιβαστεί στο *Πίλγκριμ* μαζί μ' εμένα και το παιδί μας;

—Όχι, κυρία Ουέλντον, ασφαλώς όχι. Απλώς δε θέλω να αναλάβω αυτή την ευθύνη, γιατί δε θα βρείτε στο καράβι μας τις ανέσεις που έχετε συνηθίσει.

Η κυρία Ουέλντον χαμογέλασε.

—Αφού πρόκειται απλώς για ζήτημα ανέσεων, ας μη γίνεται λόγος. Δεν είμαι από τους επιβάτες εκείνους που

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

διαρκώς παραπονιούνται για το ένα ή το άλλο, απάντησε εκείνη. Ας ξεκινήσουμε, κύριε Χουλ.

Και η γολέτα έβαλε πλώρη για την Αμερική.

Σε λίγο ο καιρός άλλαξε. Ανατολικοί άνεμοι εμπόδιζαν το δρόμο του *Πίλγκριμ* κι ο κάπτεν Χουλ αναγκάστηκε να ελαττώσει την ταχύτητα του πλοίου και να λοξοδρομήσει. Έτσι, πέρασε ολόκληρο δεκαήμερο και το *Πίλγκριμ* βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά από τον προορισμό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Ντικ Σαντ

Παρά την αργοπορία, οι ταξιδιώτες δεν περνούσαν άσχημα.

Ο κάπτεν Χουλ είχε παραχωρήσει στη γυναίκα του πλοιοκτήτη την καμπίνα του στην πρύμνη του караβιού, όπου η κυρία Ουέλντον είχε εγκατασταθεί μαζί με το παιδί της και τη Ναν.

Για το σοφό εντομολόγο είχαν φτιάξει μια πρόχειρη καμπίνα κι ο κάπτεν Χουλ κοιμόταν στην πλώρη μαζί με το πλήρωμα. Οι επιβάτες και το πλήρωμα του πλοίου ήταν αγαπημένοι μεταξύ τους. Γνωρίζονταν από χρόνια και προέρχονταν όλοι από τα παράλια της Καλιφόρνιας.

Ένας μονάχα ανάμεσά τους δεν ήταν Αμερικανός. Ο Νεγκόρο, που εκτελούσε χρέη μάγειρα. Ήταν Πορτογάλος, αλλά μιλούσε καλά τ' αγγλικά. Στην Ώκλαντ, ο μάγειρας του *Πίλγκριμ* είχε εγκαταλείψει το σκάφος και ο Νεγκόρο, άνεργος τότε, προσφέρθηκε να αναλάβει υπη-

ρεσία. Ήταν άνθρωπος βαρύς και λιγομίλητος και δεν έκανε παρέα με τους άλλους. Δούλευε, όμως, ικανοποιητικά.

Ο κάπτεν Χουλ λυπόταν που δεν είχε τον καιρό να ζητήσει πληροφορίες για τον καινούριο μάγειρα, γιατί το βλέμμα του κι οι τρόποι του δεν του ενέπνεαν εμπιστοσύνη.

Ο Νεγκόρο θα ήταν σαραντάρης. Αδύνατος, όλο νεύρα, φαινόταν πολύ χεροδύναμος. Περνούσε τη μέρα του στην κουζίνα, ενώ το βράδυ αποσυρόταν στο γιατάκι του και κοιμόταν αμέσως.

Το υπόλοιπο πλήρωμα το αποτελούσαν πέντε ναύτες κι ένας μαθητευόμενος. Ο δόκιμος αυτός ήταν ένα ορφανό παιδί, δεκαπέντε χρόνων, και τον έλεγαν Ντικ Σαντ.

Ο Ντικ ήταν ένα γεροφτιαγμένο αγόρι, ικανό να αντιμετωπίσει τις φουρτούνες της θάλασσας. Από μικρό παιδάκι λάτρευε τη θάλασσα. Πριν ακόμη γίνει δέκα χρόνων, μπάρκαρε σαν μούτσος σ' ένα ποντοπόρο που ταξίδευε στις Νότιες Θάλασσες και σιγά σιγά εξασκήθηκε στη δουλειά του θαλασσινού. Οι αξιωματικοί φρόντιζαν πολύ για το πανέξυπνο αυτό παιδάκι και του δίδασκαν πρόθυμα καθετί σχετικό με το επάγγελμά τους. Έτσι, δεν άργησε να γίνει δόκιμος.

Ο Ντικ ήταν ιδιαίτερα αφοσιωμένος στην οικογένεια Ουέλντον, αφού της χρωστούσε τα πάντα, και χάρηκε πολύ όταν έμαθε πως η κυρία Ουέλντον κι ο μικρός Τζακ θα ταξίδευαν με το *Πίλγκριμ*.

Αλλά και η κυρία Ουέλντον ήταν ευχαριστημένη που

ο προστατευόμενός της θα βρισκόταν πάνω στο ίδιο καράβι. Ήξερε πως, αν και παιδί, είχε μυαλό και καρδιά ώριμου άντρα και θα μπορούσε να του εμπιστευτεί κάθε στιγμή το γιο της.

Δυστυχώς, οι αντίθετοι άνεμοι εμπόδιζαν τον κάπτεν Χουλ να φέρει το πλοίο στη γραμμή που ήθελε και στενοχωριόταν για όλες αυτές τις αργοπορίες.

Παρά τη μικρή εκείνη αναποδιά, ελπίζανε πως τίποτε το σοβαρό δε θα τάραζε το μονότονο αυτό ταξίδι, όταν στις 2 Φεβρουαρίου...

Ήταν μόλις εννιά το πρωί κι ο Ντικ με τον Τζακ ατένιζαν το πέλαγος από το κατάστρωμα.

— Τι είναι αυτό εκεί; ρώτησε κάποια στιγμή ο Τζακ, δείχνοντας πέρα μακριά ένα σημαδάκι στη θάλασσα.

Ο Ντικ κοίταξε στο σημείο που έδειχνε ο Τζακ.

— Α! Είναι ένα μισοβουλιαγμένο πλοίο.

Στράφηκε προς τον τιμονιέρη και βροντοφώναξε:

— Ναυάγιο στα δεξιά!

Το ναυάγιο

Μόλις αντήχησε η κραυγή του Ντικ, όλο το πλήρωμα βρέθηκε στο πόδι. Μονάχα ο Νεγκόρο έμεινε στην κουζίνα του, λες και κάτι φοβόταν. Όλοι κοίταζαν το αντικείμενο που τα κύματα λίκνιζαν τρία μίλια πιο μακριά.

– Μήπως υπάρχουν ναυαγοί; ρώτησε ανήσυχη η κυρία Ουέλντον.

– Θα το μάθουμε, αν πλησιάσουμε, αποκρίθηκε ο καπετάνιος.

Γύρισε στον πηδαλιούχο και πρόσταξε:

– Δεξιά το τιμόνι, Μπόλτον. Πρέπει να πλησιάσουμε το ναυάγιο.

Σύντομα, η γολέτα βρισκόταν καμιά τριακοσαριά μέτρα μακριά από το ναυαγισμένο καράβι. Στο μέρος που ξεπρόβαλλε από τη θάλασσα φαινόταν τώρα ολοκάθαρα ένα μεγάλο ρήγμα μέχρι τα ύφαλα.

– Α! Έγινε σύγκρουση! φώναξε ο Ντικ Σαντ.

— Ας ελπίσουμε, είπε η κυρία Ουέλντον, πως το καράβι που τους χτύπησε μάζεψε τουλάχιστον τους ναυαγούς.

— Μακάρι! απάντησε ο κάπτεν Χουλ. Εκτός αν το πλήρωμα πρόλαβε να κατεβάσει τις βάρκες του και σώθηκε μ' αυτές. Γιατί, δυστυχώς, πολλές φορές σε περιπτώσεις σύγκρουσης ο ένοχος φεύγει όσο γρηγορότερα μπορεί.

— Μα αυτό είναι μεγάλη απανθρωπιά! φώναξε η κυρία Ουέλντον.

— Κι όμως συμβαίνει. Υπάρχουν αμέτρητα παρόμοια περιστατικά. Όσο για το πλήρωμα αυτού του καραβιού, φαντάζομαι πως θα κατέφυγε στις βάρκες, γιατί δε διακρίνω ούτε μία στο κατάστρωμά του.

— Δεν αποκλείεται όμως κάποιοι να έχουν μείνει ακόμη πάνω στο ναυάγιο, είπε η κυρία Ουέλντον.

— Απίθανο, απάντησε ο καπετάνιος. Θα μας είχαν δει και θα έκαναν σινιάλο. Πάντως, ας πλησιάσουμε λίγο ακόμα.

Το *Πίλγκριμ* προχώρησε καμιά πενηνταριά μέτρα και ξαφνικά ο Ντικ Σαντ έγενεψε στους συντρόφους του να σωπάσουν.

Ο δεκαπενταετής πλοίαρχος

Βρισκόμαστε στην Αφρική, στα σκοτεινά εκείνα χρόνια που το απάνθρωπο δουλεμπόριο εξαθλιώνει την ανθρώπινη ύπαρξη. Τα βάθη της μαύρης ηπείρου δεν έχουν ακόμα εξερευνηθεί, και το μυστήριο με τον τρόπο πλανιούνται πάνω από την άγνωστη χώρα. Όποιος έχει τόλμη να τη διασχίσει θα πρέπει να είναι αποφασισμένος για όλα: Οι κίνδυνοι που παραμονεύουν σε κάθε βήμα είναι αμέτρητοι.

Ο δεκαπεντάχρονος Ντικ Σαντ έρχεται αντιμετώπος με φοβερές δυσκολίες και κινδύνους ικανούς να λυγίσουν και τον πιο δυνατό άντρα. Οπλισμένος με ακατάβλητο θάρρος, αποφασιστικότητα και ετοιμότητα, και έχοντας δίπλα του έναν έξυπνο και χειροδύναμο ιθαγενή, θα ριχτεί σε μια περιπέτεια που θα ξεπεράσει κάθε πρόβλεψη και θα τους παρασύρει στο χείλος της αβύσσου.

www.minoas.gr

9 786180 216981
ISBN 978-618-02-1698-1

ΚΩΔ. 16658